

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

De charismatibus sp[irit]us s[an]cti, p[er] illas uestes bonas figuratis, &
de mystica caligine oculo[rum] Isaac b[ene]dicentis, & de eo q[uo]d dixit
Moses, aut dimitte eis ha[n]c noxa[m], aut dele ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

De charismatibus spūs sancti, per illas vestes bonas, figuratis, et de mystica caligine oculo:um Isaac benedicientis, et de eo quod dixit Moyses, aut dimitte eis hanc noxam, aut dele me de libro tuo quem scripsisti.

Cap. VII.

In illis uestibus ualde bonis, consilio Rebeckæ matris, ingressus est Iacob ad patrem Isaac, iam non uidentem, ut acciperet benedictionem: Neque enim propter illas uestes benedictionem hæreditate possideret, nisi etiam introgressus ad patrem (sicut iam dictum est) non uidentem, uerba benedictionis ex ipsius ore accepisset. Similiter cum supradictis sancti spiritus charismatibus, omnis uir simplex, habitans in tabernaculis, omnis uir fidelis spem habens in uerbo promissionis, qualium ex optimis unus erat Moyses, qui hanc ipsam scripturam mysticam scripsit, ingressus est in gressu fidei, cui omnia præsentia sunt, ad Christum dei filium, quasi non uidentem, id est, in cruce morientem, ubi lumina regia, lumina risum & gaudium secundum nomen Isaac diligentibus se insinuantia, caligine mortis obscurata fuerunt, ut acciperet peccatorum remissionem. Neque enim per charismata illa talem benedictionem, scilicet peccatorum remissionem quisquam accipere potuisset, nisi hic noster Isaac, clausis in morte oculis, illam dedisset. Hoc sciens idem Moyses, fidelissimus in tota domo eius, taliter elocutus eum. Aut dimitte eis hanc noxam, aut si non facis, dele me de libro tuo quem scripsisti. Item, Præcipis ut educam populum istum, & non indicas mihi quem missurus es mecum, præsertim cum dixeris, noui te ex nomine, & inuenisti gratiam coram me. Ac deinceps, Si non tu ipse præcedas, ne educas nos de loco isto. De isto capitulo (ut uerbis loquar apostoli) grandis nobis sermo & interpretabilis ad dicendum: quoniam (quod in pluribus uerum est) imbecilles (ait) facti estis ad audiendum. Paruuli enim sunt hodieque quam plurimi, quia nondum cognouerunt illa cognitione, quæ perfectorum est, gratiam domini nostri Iesu Christi. Interrogemus ergo fidelissimum Moysen. Quis est sermo iste, quem tu locutus es, aut dimitte eis hanc noxam, aut dele me de libro tuo quem scripsisti? Cum sic percunctatus fueris, puta quod tibi respondeat uerbis huiusmodi, uerbis uiri eiusdem fidei, uerbis fidelis David. Afflictus sum & humiliatus est nimis, rugiebam à gemitu cordis mei. Statimque conuersus ad dominum, Domine (inquit) ante te omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus. Hoc denique dixisse congruit non soli David, uerum etiam omnibus sanctis. Omnium quippe desiderium erat unum desiderium gemituosum, nasci Christum, uenire saluatorem dei filium, ad dandam benedictionem, ad dandum spiritum sanctum in remissionem peccatorum. Hoc erat illud desiderium. Hinc idem Iacob ad filium suum Ioseph. Benedictiones (inquit) patris tui confortatæ sunt benedictionibus patrum eius, donec ueniret desiderium collium æternorum. Rugiens igitur Moyses à gemitu cordis sui secundum hoc desiderium, Aut dimitte (inquit) eis hanc noxam, aut dele me de libro tuo quem scripsisti. Quid est dicere? Si non dimiseris, si propter peccatum eorum promissionem tuam implere desieris, ut deletis illis, non ueniat semen quod Abraham promissisti, unum est ac si deleas, & plane consequitur ut deleas me de libro tuo quem scripsisti. Nullus enim, nisi ille uenerit, saluari poterit, proinde si non tu ipse præcedas, ne educas nos de loco isto. Quo enim nobis intrare in terram aliquam, nisi ex populo isto secundum promissionem tuam nascatur, qui nos inducat in uitam æternam?

Itē de charismatibus spūs sancti, et quod benedictio, qua noster Isaac nos benedixit gratia sit spūs sancti ex ipso procedentis, et contra Adonorbeltas de mysterio illo mirabili, quod Isaac non ei, cui ipse uoluit, sed ei benedixit, quem Rebecka mater benedictum esse maluit. Cap. VIII.

Monium charismatū iam supradictorum optimum est odorifera fides, & hæc maxime iuuat, maxime prouexit omnes, quos spiritus sanctus secundū iam dictam similitudinem Rebeckæ donis suis, tanquam uestibus ualde bonis, induere dignatus est. Nimirum undecūque uestibus illis sub custodia Rebeckæ odor ille cōparatus fuerit, quæ scriptura taliter cōmendauit, ut diceret, statimque ut sensit uestimetorum eius fragrantiam, benedicens ait, ecce odor filij mei sicut odor agri pleni, cui benedixit dñs, mysteriū

Accipere benedictionē q̄ sunt digni.

Nume. 24.
Exod. 32
Exod. 33

Orō Moysi, p̄ passiōe Ch̄i in remis. pec. Hebr. 8

Desyderium antiquorū patrū pro Ch̄i Psal. 37.

Gene. 49.

Fidelē eminentia inter charismata spūs.